ГНИЛІ «ФРУКТИ»

Мал. ВЕ-ША

У цьому номері:

★ Перший кандидат у „почесні губителі". (Лист од душі і серця від Перця.—Стор. 2).
★ Цитата з продовженням на Хрещатику.—(Стор. 3).
★ Про торговельну сітку та її роботу влітку. (Пише Часник з Хмельницького Перцеві в Київ.—Стор. 5).
★ Про тих, що не працюють, а їдять, аж щелепи тріщать. (Стор. 6—7).
★ Як я в гості ходив і мертві ліфти лічив. (Подорож Перця.—Стор. 9).

перець

№ 17 (460) РІК ВИДАННЯ XXI. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1961 Ціна 10 коп.

Наші маяки

ІВАН ДОДУКАЛО

Відмінно працює комплексна бригада будівельників тресту «Криворіжбуд» на чолі з Іваном Петровичем Додукалом. Їхній труд — у надпотужній домні і в багатьох інших агрегатах заводу «Криворіжсталь».

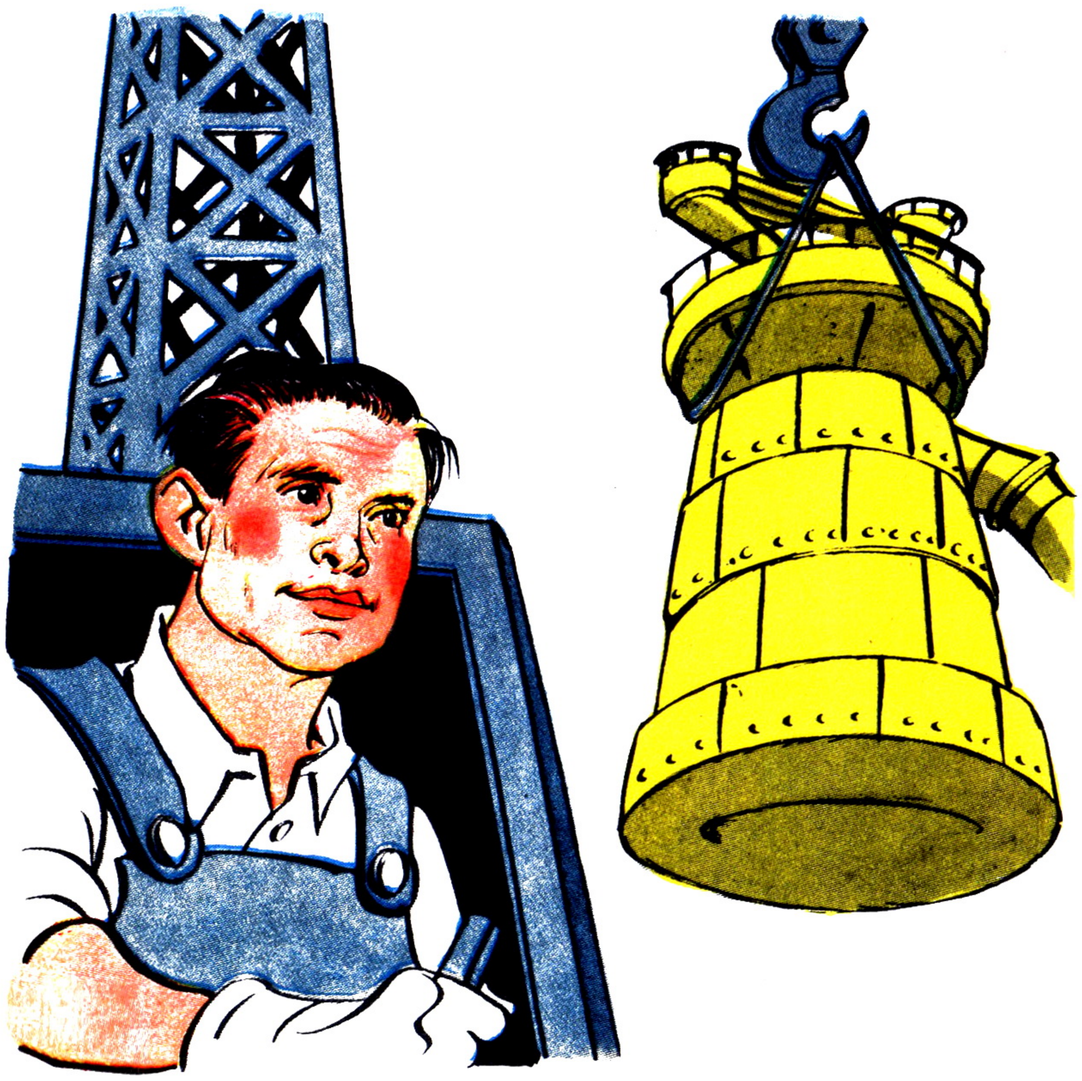

Він — будівельник. І невтомно
Працює на будові,
З дружками він виводить домни
Потужні і чудові.
Вкладає він і силу й мужність,
Щоб ливсь метал рікою —
Підносить велич і потужність
Вітчизни дорогої.

МИХАЙЛО ТЕОДОР

Шириться хороша слава про передового чабана радгоспу «Первомайський», Миколаївської області, Героя Соціалістичної Праці Михайла Миколайовича Теодора. Він досяг великих успіхів у виробництві вовни і м'яса.

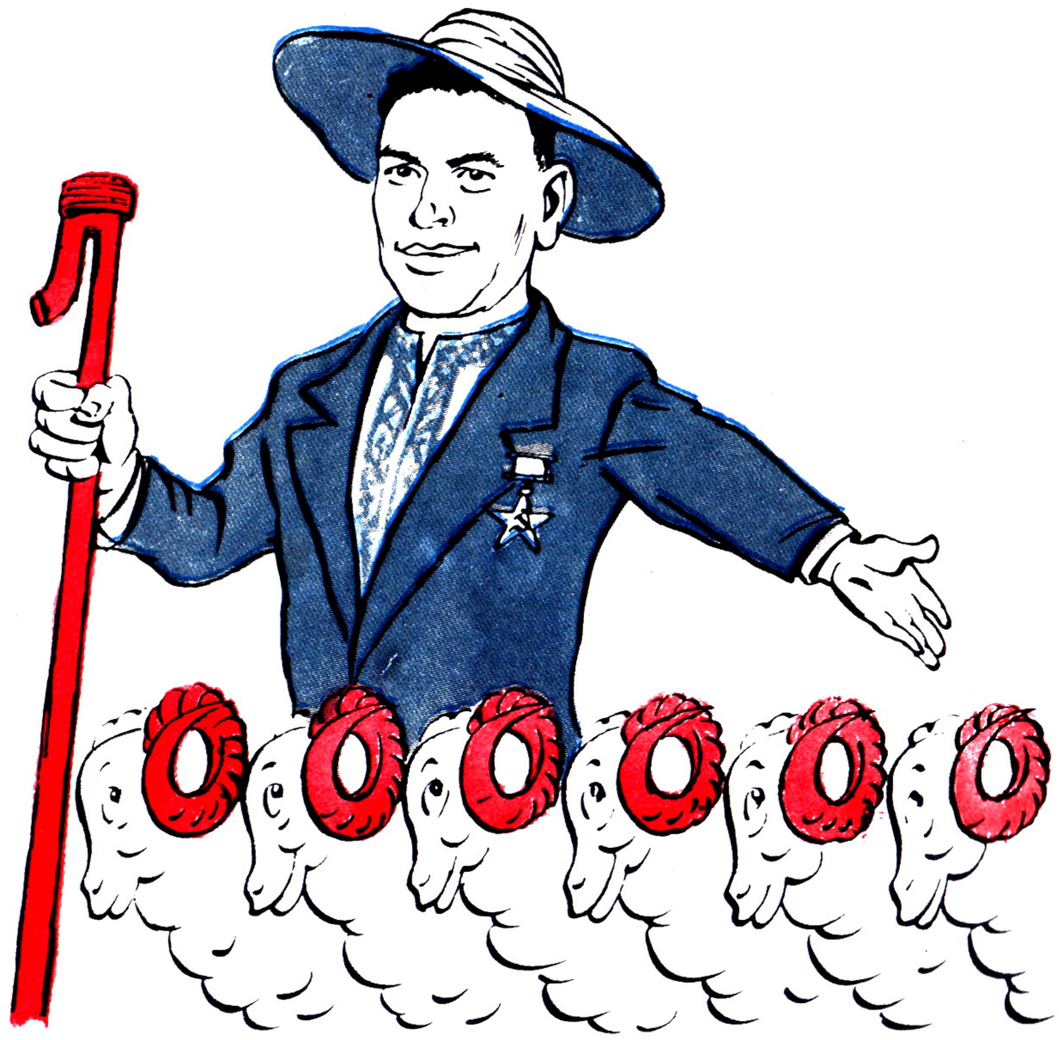

І з наукою Михайло
Й досвідом у спілці,
І тому такі чудесні
Вівці його, вівці.
Хто в державну касу нині
Грошики привів ці?..

Хто приніс таке багатство?
Вівці його, вівці.
Про Михайла степ широкий
Грає на сопілці...
Хто ж прославив Теодора?
Вівці його, вівці.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

Сумська область, Тростянецький район, директорові Півненківського цукрозаводу т. Гулевському у власні ручки.

Здоровенькі були Іване Михайловичу!

Обнімаю вас і поздоровляю! Ви, мабуть, і не догадуєтесь, яка честь і шана жде вас попереду. Вам, мабуть, і не снилося якими лаврами буде увінчана ваша голова в недалекому майбутньому.

Так дозвольте ж, як казав мій дід, «одлепортувати». Громадськість Тростянецького району сповнена рішучості висунути вашу кандидатуру на почесного члена «Клубу губителів природи», нещодавно заснованого на сторінках «Перця». Зверніть, будьте ласкаві, увагу: не на рядового, не на звичайного, а на почесного члена клубу. Звичайним членом клубу може бути найплюгавіший, пересічний браконьєр, що орудує вибухівкою і звичайною острогою на річках та озерах наших, а от проскочити на почесного, — це вже не фунт ізюму. Тут уже треба мати відповідну популярність, тут уже треба бути великим цабе.

Гордіться, пишайтеся, Іване Михайловичу! Ви чуєте, як вся Тростянеччина, хвилюючись, гукає:

— Волимо обрати товариша Гулевського на почесного члена «Клубу губителів природи». Хай він буде першим почесним. Волимо!

Ви чуєте — почесним та ще й першим! Гордіться же і пишайтеся! Не кожному випадає така шана. Дехто може подумати: от, просто повезло людині та й усе. Але так можуть думати тільки наївні простачки, які вірять у манну небесну. Між іншим, коли вам стрінеться десь на життєвій стезі такий простак, та ще, дивись, почне розпатякувати в тому розумінні, що вам, мовляв, Іване Михайловичу, просто, випала щаслива карта — не більше, не менше, — хапайте його за петельки і вчиніть йому допит «с пристрастієм».

— А ти, сучий сину, — скажіть, — хоч паршивеньке озерце отруїв? Ти хоч одного бубиря на той світ загнав? Га? А я цілу річку Боромлю умертвив, розумієш? Хороша була річечка, мальовнича, прозора, а я як фугонув у неї кільканадцять тисяч тонн отруйної рідини, так з неї тільки сморід пішов. Очманіла риба просто гвалт кричала, а я її ще раз як поллю, як поллю, так не тільки лини, карасі, щуки, окуні і всяка там плотвиця з раками, а навіть водорості богу душу віддали. Тепер до Боромлі і в протигазі не підступай — не видержиш! Тепер отруйні заводські відходи вже до Ворскли добираються, а там, дивись, аж у Дніпро потечуть. Он я який! Про мене, брат, вже й газета писала, про мене вже й на партійних зборах говорили, а я не здаюся. Цього літа знову я-а-ак тарахнув отрутою по Боромлі, — ну винищив у річці все до останнього пуголовка. А ти про якусь там карту розпатякуєш!

— Вірно, Іване Михайловичу, вірно! Своє право стати першим почесним членом «Клубу губителів природи» ви здобули ділами своїми многотрудними. Негайно шліть свого портрета і діло в шляпі.

Запевняю від душі і серця
од Вашого ПЕРЦЯ.

P. S. Коли будете влаштовувати банкет на честь цієї знаменної події — не забудьте запросити секретаря райкому партії Івана Петровича Сердюка, який теж не мало посприяв вашому успіхові.

ПЕРЕЦЬ.

Продовження цитати

СТЕПАН: Я чув, що в Києві, Москві і Ленінграді на великих центральних вулицях і площах перед магазинами на асфальті засіяли цей рік багато вовни, доброї вовни, щоб сукно було першого сорту. А також засіяли шкірою хромовою, шевровою, спеціальне угноєння поклали, різні хімічні добрива, примусили всіх двірників поливати через кожних п'ять хвилин. Так старались двірники, поливали, поливали і не вродило.

ГАЛУШКА: Не може бути, ти жартуєш...

СТЕПАН: Слово честі, сам бачив.

ГАЛУШКА: Та вони що, подуріли?..

О. КОРНІЙЧУК. «В степах України».

Отож, цитата є. Маємо пряму вказівку на незвичайний науковий експеримент. Елементарна логіка підказує, що в ньому брали посильну участь не тільки двірники. Очевидно, в асфальт міських вулиць вклали свої знання і науковці. Хто ж вони, ці дерзателі, про яких не знаходимо згадки навіть у цитаті?

У розшуках нам допоміг начальник відділу кадрів учбової частини Академії сільськогосподарських наук Аврам Васильович Горбенко.

У т. Горбенка є сейф. За сталевими стінками сейфу зберігаються дипломи тих, хто не поїхав на лани широкополі, а з молодим запалом кинувся обробляти асфальт на Хрещатику.

— Ось вони, міські агрономи, — говорить Аврам Васильович, демонструючи пачку дипломів.

Беремо навмання один з них. Диплом за № 245604 свідчить, що комсомольцеві Віталію Семеновичу Станілевичу присвоєно звання вченого агронома-економіста. Цей диплом доповнює урядова путівка на роботу до одного з колгоспів Андріївського району, Запорізької області.

— Де ж він зараз поєднує свої теоретичні знання з практичною діяльністю?

— Силосує папери на Хрещатику, 30.

Хрещатик, 30 — це адреса Науково-дослідного інституту економіки та організації сільського господарства. Тут працює Станілевич і спростовує академічну тезу, що справжнього гарту молодий спеціаліст може набути тільки в колгоспі чи радгоспі. Станілевич доводить, що справжнього гарту можна набути, дивлячись у канцелярську чорнильницю.

Ми запитали Станілевича:

— Чому ви не поїхали працювати на село?

На наше запитання Станілевич заповнив білу пляму у своїй біографії:

— Мене захопила економіка лісового господарства. Ця проблема ще зовсім не вивчена. Я вже підготував працю «Економічна ефективність просочування деревини бука у лісових умовах».

Але мусимо визнати, що він із значно більшим розмахом та ерудицією виклав би тему про наполегливе просочування молодих спеціалістів з вищою сільськогосподарською освітою на посади статистиків різних установ міста.

Свої наукові спостереження Станілевич міг би проілюструвати біографічними даними вчених агрономів-економістів на посадах статистиків Галини Швець, Ренати Крементуло та Марії Лукашової. Всі вони палали бажанням провадити досліди на асфальті і небажанням працювати на колгоспних ланах.

Міг би Станілевич повести мову і про винятки. Розділ про винятки прикрасила б яскравими фактами Ірина Череватенко. Вона одержала і диплом, і путівку. Не залишила їх у сейфі начальника відділу кадрів. Вона наважилася навіть виїхати у Знам'янський район, Кіровоградської області. Та не минуло й тижня, як Ірочка поповнила ряди освічених канцеляристів на Хрещатику, 30.

Минулого року комсомолка Марія Мойсеївна Перельштейн-Гольдберг закінчила лісоінженерний факультет. Закінчила неабияк, а з відзнакою. Але від диплому відмовилась. Так само, як і від путівки на роботу у тресті «Узбекліс». Знайшли ми її у Києві, на вулиці Боженка, 84, де міститься «Укрдіпромебель». У цьому інституті вона зірок з неба не хапає, а скромно перебуває на посаді копіювальниці. В анкеті про всякий випадок власноручно записала, що ніякого диплома з відзнакою у неї нема, бо освіта у неї, мовляв, всього-навсього «незакінчена вища».

Комсомолка Лариса Панасівна Чорна-Ковтюх теж числиться вченим агрономом-економістом, а працює обліковцем на овочевій базі Залізничного райхарчоторгу у Києві. Подружжя лісоінженерів Михайло Шульман та Фаїна Сиворинська поїхали аж за Дніпро, на Дарницький деревообробний комбінат. Торішній випускник Анатолій Миколайович Пікульов утік з колгоспу Веселинівського району, Миколаївської області. Утік він у самий розпал весняної сівби і так швиденько накивав п'ятами, що навіть паспорта свого забув у Веселинівському райвідділі міліції.

За шість років свого існування Академія випустила понад сім тисяч молодих фахівців. Вони працюють у колгоспах і радгоспах України, їх можна побачити на безмежних просторах Казахстану. Вони люблять землю, вони віддячують за науку самовідданою боротьбою за дальший розквіт сільського господарства. Але були серед них і невдячні егоїсти, люди з дрібненькими душами. Вони вчилися в сільськогосподарському вузі, а мріяли про затишні міські канцелярії. За шість років з Академії вийшло 400 «недоїздів». Цифра чималенька!

Коли заходить розмова про «недоїздів», керівництво Академії колегіально дивується:

— Як це воно так некрасиво вийшло? Ти диви...

Некрасиво виходить, очевидно, тому, що на факти відмовлення від державних путівок в Академії дивляться крізь такі недосконалі прилади, як пальці. Інакше, ми не нарахували б 400 «недоїздів», на навчання кожного з яких держава витратила по п'ятдесят п'ять тисяч карбованців.

...Ходять по Києву озброєні сільськогосподарськими знаннями різні статистики та обліковці. Ходять і, чого доброго, справді почнуть з нудьги квадратно-гніздовим способом бруківку обробляти. В цитаті ж ясно вказано, що їм залишається робити у місті.

Ан. САМОХІН.

Мал. АРУТЮНЯНЦА

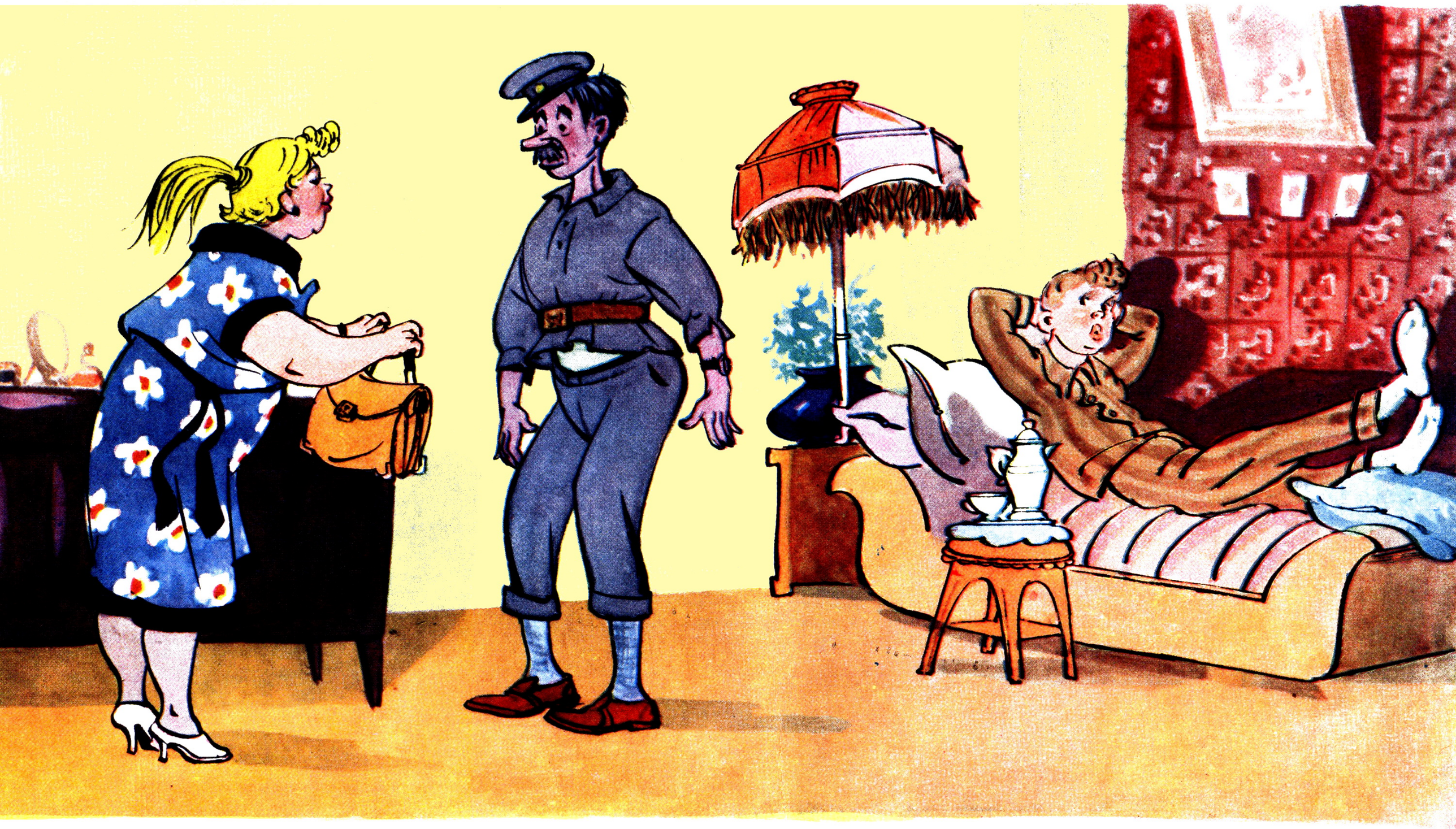

— Біжи посидь за Аліка на уроках, бо нема в дитини сьогодні настрою!..

Мал. К. ЗАРУБИ.

— Громадяни, поручіться за мене, бо я сам за себе не ручуся!..

СТАРИЙ ЗНАЙОМИЙ

— Познайомтеся — дяк Євген Кнейчук.

Пропозиція мене налякала. Я відчув безпорадність і невпевненість. Досі мені щастило мати справу виключно з такою фейлетонною публікою, як шахраї, хабарники, злодюги, комбінатори, окозамилювачі та інша клієнтура слідчих органів. Але дяки серед усієї цієї нечисті не траплялися. І тому мені ніколи не доводилося дискутувати навіть на загальновідому хрестоматійну тему: скільки бісів та бісиків вміщується на кінчику голки? Дискутувати доводилося, в основному за більш прозаїчною програмою: скільки грошей, видурених у багатьох людей, вміщується в одній приватній кишені? Як бачите, це — чітко окреслена і зрозуміла тема, яка знайшла свій всебічний розвиток у відповідних статтях карного кодексу.

Але вагався я безпідставно. Отак знайомишся з Євгеном Яковичем і бачиш, що отут він смиренно вдався до шахраювання, а отут спокусився відвертим окозамилюванням.

— Старий знайомий! — вигукнув я, і на серці полегшало.

Євген Якович не одразу почав пропагувати слово боже. Раніше він був відомий миру як хорист Львівського театру опери та балету. Потім влаштувався в Сокальській геологорозвідувальній партії. А далі — подався у дяки Сокальської церкви.

Остання перекваліфікація ознаменувалася широкою комерційною діяльністю. Євген Якович відкрив у себе вдома приватну пекарню, в якій денно і нічно слідкував за виконанням плану та ростом продуктивності праці пекарів. Боротьбу за якість він скасував. Тут вироблявся товар церковного ширвжитку — булочки-просвіри, з виліпленою на них цифрою «10». Це число не мало нічого спільного з кабалістикою. Просто то була ціна виробів.

Зібрав дяк хористок Сокальської церкви і надихнув їх на діяльність комівояжерів:

— Ідіть до парафіян. Хай купують продукцію! А хто не захоче купувати, на того впливайте психологічно: мовляв, треба підмазати начальство у Львові, щоб церкву не закрили...

З тих булочок дяк поклав у кишеню теж 10, але вже з додатковими трьома нулями. Як бачите, грішив Євген Якович з розмахом. Але й дрібничками не нехтував. Сказано ж: сотня тисячі береже. Наприклад, горе у сім'ї, а дяк вже на порозі:

— Поховати? Домовимось по-християнськи — 350 на бочку... тьху, на хор!

Знайти дяка не важко. У нього на подвір'ї по вулиці Українській височать добрячі орієнтири — аж два будинки. Один — дерев'яний, другий — кам'яний. Кажуть, що кам'яний зліплений з дякових гріхопадінь. Тільки сам Євген Якович це заперечує. Він твердить, що головним будівельним матеріалом були «всюночні молитви та божий промисел...»

Сокальці дивляться на ті орієнтири й одностайно висловлюються:

— Нашого б дяка та й узяв чортяка!

Це не конкретна вказівка, а скоріше метафоричне побажання. Бо чортів довгенько довелося б чекати. Та й сам Кнейчук залюбки погодився б вичікувати на таку міфічну подію. Адже, знає дяк, що немає чортяк.

Ю. СОКАЛЕЦЬ.

Народні усмішки

ЯК СОЛДАТ «ГОДІ» З'ЇВ

Відслужив царський солдат двадцять п'ять років і повертався пішки додому. Зайшов він переночувати до однієї скупої хазяйки. Вона вже лягла спати на печі, а голодному солдатові ніяк не спиться на лаві.

От він і питає:

— Хазяєчко, може у вас попоїсти що-небудь знайдеться?

А у неї в печі стояла макітра з варениками і борщ.

— Та є, — каже, — у печі борщ та й годі, бери їж.

Солдат поїв борщ, а тоді й за вареники узявся. Та й поїв усі до одного.

Уранці хазяйка почала лаяти свого постояльця, а він і каже:

— Та коли б я знав, що то вареники, то нізащо в світі не їв би, я думав, що це ви «годі» такі добрі зварили.

Повідомив О. КУРАКСА з м. Києва.

ЗАСИПАВСЯ

— Лихо спіткало мене, куме!
— Яке?
— Та секрет!
— Який же секрет?
— У хаті стеля завалилася.
— Та хіба ж це секрет?
— Аякже. Я наносив на горище кукурудзи з колгоспного поля, а стеля не видержала та й завалилась... Тільки нікому не кажіть.

Повідомив О. МІЩЕНКО з радгоспу «Саханка», Новоазовського району, Сталінської області.

ПРАВДУ СКАЗАВ

— Скажи мені, хлопчику, куди я зайду цим мостом?
— Як-то куди? На другий бік!

МАЄ НЮХ

— Ти бачив? Кінь хотів вкусити мене за голову.
— Має нюх, почув полову.

КОРОВ'ЯЧЕ ЯЙЦЕ

Селянин приїхав до міста і бачить на вулиці юрбу. Питається одного пана:

— Прошу пана, що там сталося?

А панок хотів покепкувати з селянина та й каже:

— Що? Корова знесла яйце...

— Ага! — відповідає селянин, — з нього буде, напевне, таке теля, як пан...

ГІСТЬ З МІСТА

— Скільки років має ця теличка, дядьку?
— Два роки.
— А по чому ви пізнаєте?
— По рогах...
— Ах, і справді... Я й не помітив, що вона має два роги.

Повідомив Ю. Ф. ПАРАЩАК з с. Поділля, Веселинівського району, Миколаївської області.

СКОРОМОВКА

Біля скирт, біля кіп казав Прокопу Прокіп: «Наш піп купив купу кіп і купою пік, і Прокопу пуп пропік, бо Прокіп пік картоплю біля кіп».

Надіслав М. І. ПРИМАК, з м. Корнин, Житомирської області.

ПРИСЛІВ'Я

Плотник — стукати охотник.

—

Грязний шлях — не дорога, п'яного мова — не бесіда.

—

Малі діти — спати не дадуть, великі діти — сама не заснеш.

—

Іскру гаси до пожару, напасть відводь до удару.

—

Розумна голова сто голів годує.

—

Деякі куми доводять до суми.

—

Ми з тобою родичі: коли твій хлів горів, мій собака хвоста грів.

Повідомив І. ДРАГАН з с. Сутківці, Ярмолинецького району, Хмельницької області.

Про торговельну сітку та її роботу влітку

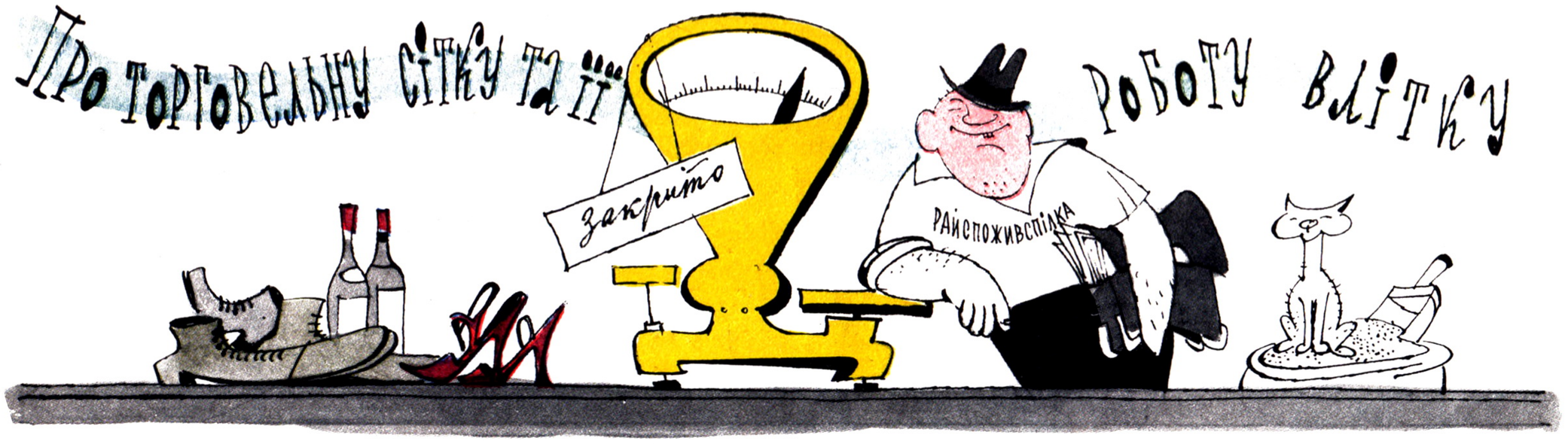

До брата старшого «Перця» звертається «Хмельницький часник» від щирого серця

Пишу. Розповісти спішу про нашу торговельну сітку, про її діяльність влітку. Розкажу, чого в крамницях немає, хто про потреби людей не дбає, які на туфлях каблучки підбиті, чому чоловіки ходять не бриті, як примус важко купити, чому води нічим попити, чого школярі бажають, за що покупці продавців лають...

Всього мені раєшником оцим не втяти, отож дозволь буденною прозою почати.

СКРІЗЬ ТАБЛИЧКИ ПРИБИТО: «МАГАЗИН НА РЕВІЗІЮ ЗАКРИТО»

Пустився я, брате, у мандри. Їду собі від села до села, бо кортить подивитися, як то воно в торгівлі діла. Пора ж бо гаряча, жнивова, а у людей часу нема. То ж прибіжить чоловік чи жінка до магазину і хоче, щоб усе на виду, на похваті лежало. Купить собі, що треба, та й на роботу.

А воно, дідька лисого, не тут то було. Ось добрався в село Пироговці, Ружичнянського району, добрався та й питаю:

— Де ваш магазин?

— Ондечки, — показує тітка, — тільки яке з того пуття, коли нам туди зась, дорога перегороджена.

Йду до крамниці. Еге, тпру-у-у! І справді, як кажуть, близько лікоть, та не вкусиш. Двері то відчинені, але впоперек протягнутий міцний мотузок, а на ньому картонка з застережливим написом: «Магазин закрито. Ревізія».

Хоч і не зручно, а лізу попід мотузком, викликаючи стурбовані погляди ревізорів.

— Давно зачинились, мотузком відгородились? — запитую у присутніх.

— Ні, недавно, — пояснює завідуючий магазином Василь Федорович Цісар, — усього тільки тиждень і минув, як не торгуємо.

— Ага, тиждень, тиждень, — кивають і ревізори, — даючи зрозуміти, що для перевірки сільської крамниці це строк мізерний, дуже-таки коротенький.

— І ще довго в ізоляції сидітимете? — цікавлюсь.

— Що ви, три-чотири деньки, а там закипить, аж заклекотить торгівля.

Заклекотіло у мене в грудях від тих пояснень. Де ж бо, у таку пору відповідальну магазин на десять днів з ладу виведено. «Це тільки в одному селі, заспокоїв себе, у другому так не буде». Та по тому й рушив у сусіднє село Голосків, Летичівського району. Відразу й до крамниці подався. Перші двері навстіж, я — до других.

— Куди ж ви? — опам'ятали мене жінки, що збилися в тісний гурт і про щось жваво розмовляли. — Не бачите чи що? Он же мотузок і табличка!

Ревізія?

— Слава богу — одинадцятий день! — безнадійно зітхнувши, пояснила одна з жінок. — Уже набридло щоденно сюди стежку топтати!

Поговорив я з розчарованими покупцями, вислухав їхні скарги і нарікання та й помчав у Требухівку, до сільмагу Меджибізького ССТ. Тут я вже остаточно з рівноваги вийшов. Хоч мотузок з табличкою точно перерізав мій тулуб, але здавалося, що він міцно затягується на шиї, не дає дихнути, гукнути на допомогу або гучно вилаяти нерозсудливих торговельників, які посеред літа, одночасно в усіх селах позачиняли магазини, від споживачів ревізіями на десять днів одгородилися.

Трохи заспокоївшись, попрямував я у Летичів, прямісінько до райспоживспілки, щоб розповісти керівникам кооперації чого вимагають покупці і що їм пропонують продавці.

— Що дають, те й беремо, що привозять, те й продаємо, — розводять руками продавці, натякаючи на своїх вищих торговельних керівників.

Не краще й чоловікам. Особливо клопіт тим, кого бог наділив середньою ногою. Середня нога потребує 40, 41, 42 номерів взуття. А його у магазинах теж нема. Є, значить, включно до номера 39-го, є також включно з номера 43-го й вище. А от середніх номерів не завозять.

— Колись можна було постоли з лика виплести, — сказав мені з іронією один колгоспник, — а тепер якось воно не той, не зручно. От і ходимо в чоботях у таку спеку.

Та що вже там про взуття казати, коли до багатьох магазинів звичайні шкарпетки завезти забули.

Чимало скарг і від хлопців надійшло. Вони кажуть, що в сільському магазині сорочки путньої не купиш. Парубкові хочеться гарну сорочку придбати.

— Гарних сорочок немає, — скаржаться і продавці. — Вони хоч і дорогі, але дуже похмурі на колір, — на онучі хіба тільки годяться. Одним словом, «сіробуромалинові».

Їхав я через села Летичівського району і все дивувався: що то за знак, що багато людей неголених ходить. І бороди позапускали, і вуса повідрощували.

— Чого не голитесь? — питаю в одного ще молодого, але заросло волоссям громадянина.

— А чим? — блиснув він очима і розправив чорняву борідку.

— Бритвою, — кажу.

— Ідіть купіть, тоді і поради даватимете. — Ми вже привикли до лез, до «безопасок», а їх то катма. Було люди уламками коси голилися. Підеш до дядька, зціпиш зуби і гірко плачеш доки волосся тобі здеруть. Так і уламки ті позакидали, кріпко сильно на кооператорів понадіялись, а вони, бач, підкачали! Не позавозили й лез до «безопасок».

Наслухавшись такого, подивившись, розповів я про це керівникам Летичівської райспоживспілки. А потім разом з товарознавцем Нілою Христофорівною Аверіною на склади та на бази рушили.

І ЧОГО ТАМ ТІЛЬКИ НЕМАЄ...

— Можу вам перелічити, чого у нас немає, — оптимістично зустрів мене завідуючий складом залізного товару Микола Ковальчук, — слухайте.

Я собі й занотував. Ось він той невеселий реєстр.

Значить, немає такої «найскладнішої» техніки, як лопат піскових, сокир теслярських, кліщів, плоскогубців та іншого дрібного інструменту.

Немає також звичайних кухлів для води, мисок фарфорових, керогазів, примусів, примусних головок...

Не краще виявилося й на промтоварному складі:

— Чого у вас немає? — почав я з ходу.

Завідуючий складом, видно, вже звик до цих запитань і добре натренованим бадьорим голосом почав:

Штанів простих, — раз, костюмів бавовняних чорного кольору — два, шкільної форми — три, ковбойок для підлітків — чотири, зубних щіточок — п'ять, лез — шість... Забувають наші кооператори завозити цей крам, а нам складським працівникам тільки те й роби, що від низових працівників торгівлі відбивайся... А їм, думаєте, солодко, коли споживач насідає і товар вимагає?!

* * *

Їхав я з Летичівського району і думав, як мало ще дбає голова облспоживспілки Степан Омелянович Глущак про те, щоб у сільських крамницях були товари широкого вжитку.

Пишу тобі, брате мій старший, «Перче», про все це, бо не звик терпіти такої байдужості до потреб радянського споживача.

З привітом щирим твій менший брат
«ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ ЧАСНИК»

ДЛЯ «ШИРПОТРЕБА» ДАЙТЕ ТЕ, ЩО ТРЕБА!

— Нам потрібні туфлі, — мало не з плачем заявляють жінки в усіх селах, де мені довелося побувати.

— Так ними ж он полиці заставлено, хіба мало?

— Еге, спробуй узуйся в такі туфлі, чи далеко в них зашкандибаєш. Тільки ноги повикручуєш та шию зламаєш!

Подивився я на ті туфлі й жахнувся. Праві, їй-бо, праві жінки і дівчата. Хто ж це вигадав завозити в село взуття на каблучках-голочках. Ні в поле, ні на ферму на тих голочках не вийдеш. По самісіньку підошву в землю втикаються; трохи ногу повернув не так, а воно — трісь і готово. Ніхто й лагодити не береться.

Звісне діло, дівчата не проти таких моделей. Вони їм потрібні, та тільки до клубу, на гулянку у вихідний. А до роботи хоч кричи, хоч репетуй — не завозять взуття в магазини.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— І не пробувала, кумцю, ні разу: все для людей та для людей.

КОМУ ЩО...

У парк квітучий серед дня
Якось забралася свиня.
Навколо походжа і рохкає
тихенько:
— Яка тут розкіш, ненько!..
Та от біда — господарі байдужі
Не спромоглись зробить калюжі.

С. КОСТЕНКО.

м. Полтава.

АБИ БОЛОТО...

(За народними мотивами)

У неділю правив службу
Батюшка Євгеній,
Ображавсь на прихожан —
Мало приношеній.

Нагадав він їм про пекло,
Про страшенні муки,
Бо ніхто не йде до церкви —
Взялись до науки.

— Піду, — каже,—геть, бо з вами
Неможливо жити.
А який же тоді біс
Буде вам служити?

Прокотивсь смішок по церкві,
Зашуміли люди:
— Аби, батюшко, болото,
А жаба вже буде...

С. ЯЩУК.

с. Серединка,
Вершадського району,
Вінницької області.

А чи не можна без помʼякшень?

У неділю і в будень, уденъ і вночі вулицями Харкова «прошвирюються» молодики з волячними шиями. На руках у них мозолі хіба що від ложки бувають. А поряд з тими молодиками — хіхікають нейлонові шельми.

Це — дармоїди.

Частенько формуються вони так. Є ніжна мама й щедрий папаша...

Вони дуетом туркочуть своєму дорогому нащадкові:

— Працювати? Ні-ні, ти ж вундеркінд! Після школи погуляй. Ми ідемо в Сочі. А тобі на ось — щоб не нудьгував!

Мамаша і папаша поїхали, а вундеркінд знюхується з вундеркішечкою і починається «не жисть а малина»...

Лев Мосолов закінчив десятирічку і спрямував усі свої зусилля на відпочинок. Єдине місце його праці було — трамвай. За власною ініціативою «перевіряв» кишені пасажирів. Попався.

А добрі дяді від юстиції зважили на відсутність у злодія досвіду і випустили з тюрми. Став Мосолов набувати кваліфікації, досвіду у тертого злодюги Анатолія Плевако переймати. І підкувався. Не раз обох дружинники «Дніпрококсу» на гарячому ловили. Та все — дарма. Насварять на них пальчиком у міліції і відпускають «за відсутністю доказів.

Зараз Мосолов і Плевако знову перебувають у «черговій посадці», дивляться на небо «в кліточку» і гадають, що на їх вік добрих законників вистачить.

Не рік, не два панькалися блюстителі порядку Орджонікідзевського району з «Карасем» і «Мотилем». Під цими кличками гастролювали дармоїди-хулігани Євген Красій та Володимир Севрук. Після школи вони довгенько стажувалися на пивних торжищах, що й досі процвітають біля прохідних «Південкабеля» та «Електроважмашу». Там «Карась» і «Мотиль» частенько на гачок ловилися. Та приведуть, було, їх до міліції, відберуть ножі, наліплять ярлики: така-то «фінка» належить такому-то, і легенько від гачка закону звільняють. Бо, хлопці, мовляв, молоді, гарячі, ще охолонуть, опам'ятаються.

Оце й зараз «Карась» і «Мотиль» на гачку. І йдуть юридичні дебати: за хвоста чи за зябри їх треба держати?

Вище йшлося про заякорених дармоїдів. А є у Харкові такі, що й досі вільно собі гуляють і від жиру казяться.

По харківських вокзалах, ресторанах, готелях і ринках широко відомі розбещені дармоїдки: 23-х річна Миргород Валентина Кузьмівна під кличкою «Алка» спекулянтів з Кавказу обслуговує. А 21-річна Перевозник Людмила Трохимівна під кличкою «Лошадка» теж брикає собі, хвіст задравши, від блюстителів закону успішно тікає. Так і живуть безпаспортні кралі у місті нелегально, і турбот особливих не знають.

Різного кшталту дармоїди по Харкову тиняються. Слідчі органи вже не знають, що робити з Гольдшмітом Я. Ю. — дармоїдом з довоєнним стажем. Міліція Гольдшміта затримує, а юстиція звільняє.

Отак воловодилися і з Петрушиним О. М. та Дяченком В. П. в Дзержинському районі, а з Трофимовим В. П. — у Комінтернівському, аж поки вони у неперевершених п'яниць-дармоїдів не сформувалися і таке почали викомарювати, що навіть юристи не знали, як їх виправдати можна. Аж тоді посадили.

Ще вільніше почувають себе дармоїди в приміському селищі Пересічному, Дергачівського району. Там, по вул. Кірова, 35, живе Леонід Микитович Булига. За три роки неробства і пияцтва він навіть діжки й рогачі з дому повиносив і спустив за первак. Тепер за дружиною — робітницею заводу «Серп і молот» — та за семирічною донькою ганяється з роззявленою пелькою: годуйте мене, поїть мене, я ж глава сім'ї! Дільничний міліціонер т. Проноза на усе те не дуже пильно дивиться: складає акти, в район шле, та на статтю закону від прокурора чекає. Чекає й досі, а Булига п'є, бешкетує.

Та всі рекорди чуйного ставлення до дармоїдів побивають законники Київського району міста.

Тут четвертий рік без роботи вештається та людям у кишені заглядає Л. Г. Паршин. Не раз приводили його до міліції, а там:

— А, старий знайомий! От добре, що провідав. Іди собі. А ви, товариші дружинники, не звертайте на Паршина уваги: не вартий він того, каналія!

У народному суді цього ж району ще ніжніше обійшлися з злодієм Зайченком В. С. Не встигли його осудити як слід, як уже і на поруки віддали. А поки законники, посилаючись на Зайченка, на підприємствах читали красиві доповіді про виховне значення порук, він організував банду злодіїв і вчинив чотири нальоти на квартири.

Нечуване запаморочення найшло на деяких харківських юристів при вирішенні справи дармоїда і гвалтівника Кандалакі Георгія Костянтиновича. В 1957 році цей бузувір згвалтував і довів майже до божевілля дівчину С. Старосалтівський районний суд засудив гвалтівника до 17 років позбавлення волі. Знайшлися адвокати, які висунули «пом'якшуючі обставини». Обласний суд відкинув їх. Опинився Кандалакі у виправно-трудовій колонії, де начальником Семен Абрамович Єлагуашвілі. Злодій дуже швидко завоював симпатії начальника колонії. В 1959 році Єлагуашвілі передав справу Кандалакі в нарсуд Київського району міста, доводячи, що гвалтівник уже став ангелом. А народний суддя т. Донська Л. О. та помічник прокурора т. Резнікова А. Я. не довго думали-гадали, й, порушивши всі закони, знизили Кандалакі строк ув'язнення до 10 років.

Та першому заступникові прокурора області, радникові юстиції Миколі Васильовичу Скорику і цього здалося забагато. Він сам подав протест проти перших обвинувачень Кандалакі, сам брав участь у новому засідані суду і своєю власною рукою написав рішення про звільнення негідника з-під варти. Читаєш, і очам своїм не віриш: ті ж мотиви, що їх у 1957 році обласний суд відкинув, тепер стали «пом'якшуючими обставинами». І вийшов Кандалакі в грудні 1959 року на волю. Подякував законникам, і, в рекордно короткий строк організувавши банду злодіїв, хапонув державних цінностей на 37.785 крб.

Підвів Кандалакі законників! А ті кинулися кінці з кінцями зводити. У Київському районному народному суді рішення про незаконне зниження строку покарання Кандалакі «загубилося». Так потихеньку все й зам'ялося: помічникові прокурора району т. Резніковій А. Я. було вказано на непринциповість, першому заступникові прокурора області т. Скорику М. В. — на «помилку», а начальника виправно-трудової колонії т. Єлагуашвілі С. А. «суворо попереджено».

Харківські служителі Феміди вважають, що все на своїх місцях: Кандалакі одержав нові 12 років, дехто — стягнення, і — крапка.

А ми вважаємо, що деякі з стражів закону у Харкові забули про основний закон нашого радянського життя: хто не працює, той не їсть. Чинність цього закону без будь-яких «пом'якшуючих обставин» поширюється на дармоїдів усіх рангів і особливо на дармоїдів з густим кримінальним забарвленням.

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

МАЛЮНОК-БАЙКА

perec-ua. perec-ua.

Мал І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ну, винесли б догану, звільнили б, але примушувати їсти страви, що я варю, — це вже знущання.

Крамниця рідкостей

Я не сподівався побачити в ній консервів із птеродактилів, чобіт із шкіри мастодонта або намисто із падаючих зірок. І все ж це була справжня крамниця рідкостей. В очах флегматичного продавця світилася непохитна впевненість, що мені нічого не потрібно з її незвичайного асортименту. А в мене не було бажання постати перед цим знавцем дилетантом, і я сміливо запитав, показуючи на одну з рідкостей:

— Нова конструкція спального мішка чи удосконалений рюкзак?

— Пальто виробництва Кіровоградської швейної фабрики, — уточнив він.

— Оригінальний фасон! Тільки, на мій погляд, пояс припасовано надто високо.

— Це не пояс, а комір.

— А чи не завеликі кишені?

— Ви знов помилилися. Це — рукави...

Я переконався, що мені бракує здібностей наукового фантаста, і залишив пальто у спокої. Мою увагу привернула кам'яна брила вагою 15—20 кілограмів.

— Уламок тунгуського метеорита?

— Спресовані цукерки Кіровоградської фабрики кондвиробів, — посміхнувся продавець.

— Розумію, — комплексний раціон для слонів...

— Та ні, предмет масового вжитку.

— Дайте ж мені поласувати цим дивом!

Продавець відрубав сокирою шматок. Дивився на мене, як на самогубця, але я не звернув належної уваги на його погляд і хоробро вп'явся зубами у брилку цукерок. Це була фатальна помилка. Зуби мої негайно зцементувалися. Я не міг розтулити рота. Кілька хвилин продавець з інтересом споsteрігав за моїми конвульсіями, а потім милосердно викликав швидку допомогу.

Усім допитливим, усім відважним шукачам надзвичайних пригод з охотою повідомляю адресу крамниці рідкісного браку: Долинський район, Кіровоградської області. Байдуже до якої саме з крамниць райспоживспілки потрапите. У кожній з них зберігається чимало зразків, які терпляче чекають своїх дослідників. Монументальні покривлені келишки із скла болотного кольору виробництва Хустського керамічного заводу, харківські босоніжки-великоваговики, які ще під дахом взуттєвих артілей «Прогрес» та «Перемога» почали просити каші, мухобойки, які ламаються після першого удару, тощо. Немає тільки портретів безпосередніх творців рідкостей та ініціативних збирачів цього бракованого мотлоху — товарознавців Кіровоградської міжрайбази.

Я. ЮРАСЬ.

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали:
Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК, Д. МОЛЯКЕВИЧ
ТА Ю. ЯЧЕЙКІН

ЯКБИ ЖИВ БЕРАНЖЕ...

Засуджені за організацію військово-фашистського путчу в Алжирі, французькі генерали і полковники, як повідомляють газети, живуть у тюрмі Клерво, ніби в санаторії — гуляють, розважаються. До послуг заколотників, які загрожували самому існуванню республіки — радіо, телевізори, газети, журнали, навіть особисті повари.

Встановлювать не будем дати
(Давненько це було уже) —
Узявся пекло описати
Поет французький — Беранже.

І написав, що мов у мами
У пеклі грішники живуть —
Знай веселяться із чортами,
По зав'язку їдять і п'ють.

Якщо ж для всіх такий чудовий
Порядок завели чорти,
То він у пекло те готовий
Сам, без запрошення, піти...

Та це — фантазія поета,
Бо як воно у пеклі там,
Про це не пишуть у газетах,
Й нема листів і телеграм...

Янби ж у Франції сучасній
Пожити довелось йому,
То мав би факти першокласні,
Щоб так писать і про тюрму.

Та це й тюрмою грішно звати —
Там на злочинця жде комфорт,
Слуг персональних повні штати.
Ну, — санаторій перший сорт!

«Окупували» генерали
Цю, так би мовити, тюрму,
Оті, що руку піднімали
І на республіку саму,

Що пхали Францію до драми...
За це ж і «покарали» їх —
Командують, бач, поварами,
Та пивом заливають гріх...

МАНТЕЙФЕЛЬ РОБИТЬ КАР'ЄРУ

Спочатку, здавалося, не було ніякої проблеми: по закінченні війни Хассо фон Мантейфеля, цілком заслужено внесли до списків гітлерівських воєнних злочинців. Можна було сподіватися, що кар'єра фашистського посіпаки закінчиться на шибениці. Аж раптом — виникла проблема: злочинець Мантейфель, чи ні?

Американські окупаційні власті, а згодом боннська юстиція, не кваплячись і незважаючи ні на які факти, вирішували цю проблему. Через 15 років судді «вільного світу» так глибоко занурилися в ту проблему, що ніякої провини за гітлерівським генералом уже не бачили.

От і жив Хассо фон Мантейфель у своєму маєтку, десь на півдні Баварії, одержував від боннського уряду добрячу пенсію, у свята чіпляв на себе численні гітлерівські ордени і виступав з промовами на фашистських збіговиськах.

Аж, раптом, торік проти Мантейфеля порушили справу батьки одного німецького солдата, розстріляного ним в квітні 1945 року. Втрутилася світова громадськість, яка згадала й усі інші злочини гітлерівця. І боннські судді таки засудили злочинця... аж на півтора року тюремного ув'язнення!

Але Хассо фон Мантейфель не встиг навіть як слід обжити комфортабельну Ландберзьку тюрму. Через неповних чотири місяці, помилуваний високими покровителями з Бонна, гітлерівець виїхав з її воріт у розкішному автомобілі, надісланому його друзями і поплічниками. А вдома, в маєтку, на Мантейфеля чекала привітальна телеграма від боннського військового міністра Штрауса!

Тепер, видно, слід очікувати, що Мантейфелю замість заслуженої петлі дадуть якусь керівну посаду у реваншистському вермахті.

ДРІБНА ПРИТИЧИНА

Минулого року Пентагонові вдарила в голову «ідея»: пристосувати Місяць під ракетну базу. А тепер у нього знайшлись «ідейні» послідовники: компанія «Дженерал електрік компані» та корпорація «Америкен телефон енд телеграф компані» оголосили про свої наміри створити систему космічних комунікацій, хоч космосу вони й не нюхали.

Творять комунікації
У Штатах цілі дні
Захланні корпорації
І спритні «компані».

Та є в «космічних» братців
Притична дрібна:
У космос як добраться —
Ніхто із них не зна.

ПРОСТЯГЛИ РУКУ

Таїландська столиця Бангкок кишить американськими радниками. Вони так і рвуться чимось допомогти Таїланду. Недавно із Сполучених Штатів прибула сюди велика археологічна експедиція, щоб, так би мовити, і експедиція, тягти руку допомоги. І тут «просній науці від тієї «допомоги» у Таїланді ніхто не побачив, зате місцеві власті невдовзі звернули увагу на те, що американські археологи частенько курсують між Бангконом і Сполученими Штатами. З дому вони прибувають майже порожняком, а, повертаючись, тягнуть у літаки добрячі скрині та валізи.

Таїландським чиновникам було якось незручно цікавитися багажем своїх заокеанських друзів. Та одного разу в Бангкокському аеропорту той багаж все-таки перевірили. І виявилося, що американці потихеньку вивозили з Таїланду в Сполучені Штати усе найцінніше з того, що їм вдавалося розкопати: — пам'ятки старовинної культури, мистецькі речі, дорогоцінності...

Стався чималий скандал. Але дивного в цій історії нічого не було. Адже давно відомо, що коли американські «благодійники» простягають яній-небудь країні руку допомоги, то це значить, що та рука тягнеться до чужої кишені.

«НА БОГА НАДІЮ МАЙ, А САМ НЕ ЗІВАЙ»

Це правило, видно, добре засвоїли організатори, євангелістського церковного свята, що відбулося недавно в Західному Берліні. За їхніми планами у святі мало взяти участь не менше 500 тисяч віруючих. Надія на притягальну силу «слова господнього», була, видно, мала, й організатори вдалися до дійовіших заходів.

Заздалегідь було надруковано і розповсюджено тисячі примірників різних плакатів і програмок. Не було в них ні імен відомих проповідників, не оприлюднювалися принади райського життя для працівників. У рекламній літературі йшлося про речі цілком земні. Віруючим обіцяли:

«Бар «Нічний притулок». Красиві жінки розважають наших відвідувачів!»...

«Танцювальний зал «Париж». Танці з роздяганням при голубому світлі! Вдень і вночі!».

«Кабаре «Єва». Найкрасивіші жінки роздягатимуться перед нашими відвідувачами!».

І на кожній сторінці такої програмки — фігура Ісуса з простягнутими для благословіння руками.

Міняються часи. Міняється й реклама релігійних свят. Ми не знаємо скільки віруючих зібралося на свято. Відомо лише, що в нічних барах Західного Берліна в ті дні побувало чимало охочих до «божої благодаті».

Як створюються шедеври

Редактор «Щоденної газети» викликав до себе працівника відділу міжнародної інформації.

— Зробіть, — сказав він, — щось путнє для нашої газети. Московське радіо щойно повідомило: «За даними бюро погоди на більшій частині країни зберігається хмарна, без прояснень погода. В північних районах наступило різке похолодання. На Кольському півострові та в Архангельській області випав сніг...»

За хвилину міжнародник уже сушив голову над повідомленням, шукаючи в буденному тексті можливостей для політичної сенсації. А через годину він прийшов до редактора зі своїми коментарями:

— «ЧЕРВОНІ ЗГВАЛТУВАЛИ ПОГОДУ...»

— Досить! — зупинив його шеф. — Ви скотилися до рівня бульварного репортера. Сором... Більше фантазії! Не забувайте, що ви — рядовий холодної війни!

Минув деякий час, і «рядовий холодної війни» дисципліновано звітував фантастичним варіантом:

— СХІД ПОГРОЖУЄ! Вільний світ занепокоєний подіями за похмурою залізною завісою. Північ Росії перетворено на гігантську фабрику холоду. З якою метою? Ясно — виморозити усе цивілізоване людство. Інтереси національної безпеки вимагають, щоб ми прочистили мозок і зустріли червону загрозу у всеозброєнні».

— Непогано! — оцінив редактор. — Але ідеалу ще не досягнуто. Дайте мені об'єктивний репортаж з конкретними висновками!

Минали хвилини. Нарешті розчинилися двері, і сумлінний газетяр ще з порога продекламував «об'єктивний репортаж з конкретними висновками»:

— «УЛЬТИМАТУМ КРАЇНАМ ЗАХОДУ. Ради сховалися під зловісною ковдрою хмар. Північні береги спішно одягаються в льодову броню. Вже немає сумніву, що зима буде холодною. Дикі племена Сибіру озброюються автоматичними холодильниками. Похолодання носить тотальний характер. Атмосферу можна розігріти тільки термоядерною війною».

— Блискуче! Ви стаєте справжнім асом міжнародної інформації! Останнє зусилля, і ви створите шедевр!

Поки створюється шедевр, давайте ознайомимося з кухнею, на якій випікаються божевільні шедеври. Яскравий опис її вмістив журнал «Едітор енд паблішер», в якому надруковано статтю редактора газети «Пресс-кур'єр» в Окснарді (Каліфорнія) Роберта Солена.

Куховари не ставлять перед собою особливих завдань. Вони обмежуються єдиною метою — «включити всі події за кордоном, незалежно від їх джерела і характеру, в рамки словесної холодної війни». При цьому оздоблюють своє варево такими тухлими приправами, як «вільний світ», «залізна завіса», «тотальний характер», «великий прорив», «новий підхід», «національна оборона», «комуністична загроза», «національна безпека», «умиротворення», «стримуючі засоби», «підривний» і т. д. Ось чому в багатьох інформаціях американської преси «комуністи погрожують, пред'являють ультиматуми, брязкають зброєю і ракетами і хвастають, а Захід застерігає, але ніколи не погрожує... Радянську пропозицію, яка робиться повторно, називають розігрітою і пропущеною крізь м'ясорубку, а повторення західних пропозицій означає виявлення твердості».

Коротше кажучи, роблять дяді, на себе глядя. І я зовсім не здивуюсь, коли мені й дійсно доведеться прочитати ось такий шедевр, зліплений на базі (сезонних) прогнозів погоди.

«ЧИ ВИСТАЧИТЬ У НАС ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ? З вірогідних джерел повідомляють, що в Росії готується кліматична операція під шифром «Дід Мороз». Вільному світові загрожує комуністична небезпека. В зв'язку з цим ліві підривні елементи виношують підступний план перетворення своїх політичних супротивників на крижані бурульки. Захід застерігає, що він докладе усіх зусиль, щоб у нас було досить атомних та водневих бомб, які здатні розвіяти будь-які хмари війни...

Долари ще й не таке диктують!

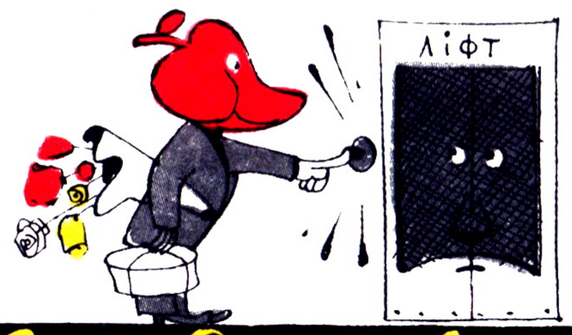

Як я в гості ходив

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

КОЛИ МЕНЕ запрошують у гості, я радію. Кожне запрошення я звик сприймати, як чергову позитивну характеристику. Адже безпредметних базік або задубілих бюрократів у гості не покличуть. Та ще й додому! Та ще й у сімейне коло!

А мене кличуть.

І тоді я посміхаюсь і купую найдорожчі квіти.

Недавно мене запросила киянка Оксана Бут, яка живе по вулиці Артема, 55. Я просто не вмію відмовити жінці. Виховання не дозволяє. І я пішов. Та й досі жалкую. Але Оксана Бут в цьому не винна.

У парадному я задивився.

Задивився на комунальний контейнер, який піднімає людей неушкодженими з першого і аж на останній поверх. Коротше, звернув увагу на ліфт. Звернув і вдався до філософських роздумів:

— Хіба ж це ліфт? О ні, це не ліфт! Це технічне втілення безмежного піклування міськжитлоуправління про рядового громадянина. Коли в будинку є таке втілення, то навіть жильці третього поверху почувають себе на сьомому небі...

А Оксана Бут живе на шостому поверсі.

І ліфт не працював. Не виявляв бажання перевтілюватися у безмежне піклування. Ці функції взяла на себе невеличка об'явка, від кожного рядка якої дихало непідробними турботами:

«Якщо ліфт не працює, звертайтеся: до 17 год. до технагляду у будинку 26-а по вул. Артема; після 17 год. — в диспетчерську по вул. Свердлова 15/17. Ліфт працює від 9 год. до 13 год. та від 16 год. до 24 год.».

Тільки одна обставина турбувала. Ліфт був вкритий шаром археологічного пилу, на який ніколи не ступала нога людини. Це незаперечно свідчило, що ліфт давненько не працює ні від 9 до 13 год., ні від 16 до 24.

Я вирішив піти до технагляду.

За вказаною в об'яві адресою невтомно трудиться на посаді техніка Василь Васильович Брухтій. Невтомно трудиться він тому, що за сумісництвом виконує також необтяжливі обов'язки людини-невидимки. А за таких обставин втомитися — завдання просто непосильне.

— Василя Васильовича шукаєш, Перче? Ми й самі його сьогодні не бачили, — натякнули мені на сумісництво в управлінні будинками № 605. — Може, він подався у будинок № 33...

Теоретично маршрут був вказаний правильно. У цьому будинку не працюють обидва ліфти. На обох висять об'явки: «Якщо ліфт не працює, звертайтеся...» Фантастична турбота! Але того, до кого рекомендувалося звертатися, відшукати було неможливо.

— Куди ж його понесло? Не інакше, як у будинок № 14-а. Там аж три ліфти стоять!

Та на розшуки Василя Васильовича з однаковим успіхом можна було спорядити експедицію у незайману пустелю або на зворотній бік Місяця. Довелося змінити напрямок і почимчикувати у міську контору по обслуговуванню центрального опалення, ліфтів та димоходів.

Начальник контори Олександр Миколайович Тараканов — людина енциклопедичного розвитку. Все знає! Де ліфти стоять, і скільки вони стоять. Не знає він тільки, чи довго вони ще стоятимуть.

— І багато їх у вас стоїть, Олександре Миколайовичу?

— І не питай, Перче! Сором признатися — восьма частина законсервована!

— А адресами отих комунальних консервів ви можете поділитися?

— Аякже, звісно, можу: Саксаганського, 22, Карла Маркса, 11... Тамтешні ліфти стоять на совісті тресту «Міськсантехмонтаж». Є така організація по капітальному ремонту.

— І давно совість сантехмонтажників таке велике навантаження витримує?

— З минулого року. Завмерли також машини по вулицях Енгельса, 6; Володимирській, 39; Толстого, 11; Карла Маркса, 10...

— А ці на чиїй совісті завмерли?

— Будівельно-монтажного управління № 34 другого тресту «Промтехмонтаж». Є в Києві ще й така організація по монтажу та капітальному ремонту ліфтів...

Щоб закінчити це сумне інтерв'ю, я поставив узагальнюючe запитання:

— Які ж висновки ми зробимо?

— Невтішні. Незабаром ще тридцять ліфтів вийде з ладу. Якщо ти напишеш — «жахливе неподобство», я сам піду до тебе у співавтори, сам розгромлю цю неймовірну байдужість до трудящих!

Я зробив інші висновки. І звертаюся з тими висновками до вас, дорогі кияни. Коли ви надумаєте запросити мене у гості, обов'язково вказуйте поверх. У мене ж є вертольот! Той самий, яким я в даному випадку легковажно не скористався...

З Перцем подорожував
і мозолі натирав

Ю. ЯЧЕЙКІН.

МУХА — КОМАХА ШКІДЛИВА

Ох, єсть же і противнющі мухи. Надокучливі і надоїдливі.

Гониш її, штурхаєш, у двері деркачем вимітаєш, у вікно рушником випихаєш... Уже, здається, здолав окаянну. Так ні — тихенько продзижчить, і через вузісіньку щілинку у ваш кабінет улетить.

Улетить і, нібито її і не гнали й не пужали, спокійненько примоститься на вашому носі.

Зженеш нахабу з носа, а їй і горя мало — пересідає на лоба. Вихонеш з лоба, ворухнулися ви чи не ворухнулися — глянули, а муха вже тишком-нишком пролізла за комір і намагається там поснідати...

Отак і живиться розпроклята дармовщиною.

А вже котрі лисі — одна морока. Бідолашним безволосим найбільше перепадає.

Цілий день чоловік руками махає, а її трясця розносила — кругом голови літає.

Що й казати — шалена комашина. Скажімо, хоче хороша людина хорошу резолюцію написати: «Не заперечую. Багатодітній удові сприяти й усяку допомогу надати». А її чорти принесуть, на резолюцію упаде, намаже, розмаже, сам дідько нічого не розбере.

Тиняються тоді добрі люди, ходять від одного порога до другого, виясняють — що воно намальовано — заперечую чи не заперечую?

Побивається удова, доказує:

— При мені ж писали — допомогти! Де не взялася ота шелихвістка.

— Яка шелихвістка?

— Та яка ж!.. Ота ж... Муха-цокотуха... Намазала й перемазала... Сама напсувала, ще й сміється хвойда. «Ви, каже, даремно ноги б'єте. Резолюція формальна й натуральна. Я манеру Василя Васильовича добре вивчила. Він резолюцію — заперечую — пише упоперек. Не заперечую — черкає уздовж. Дивіться — вам смальнув — у поперек... Ха, ха, ха!...»

Щоб ти, думаю, на кутні сміялася. А щоб тебе саму смалило і впоперек і вздовж.

Мухи-цокотухи — дотошні мухи. Роззявам прямо у черевиках залітають у рот.

Спочатку делікатненько примоститься на колінах. Крильцями помахає, ніжками попідкидає та:

— Лисенький ти мій! Я ж у тебе персональна! Розчини ширше державного гаманця!

Припадає, ласкаво пригортає і, зажмуривши очі, скік на плечі. Плиг на лисину!

А вже як на адміністративну лисину плигонула, то з оцієї прибуткової території чорта з два її зженеш.

Учепиться, і ніякий критичний вітер з оцього плацдарму не звіє муху-ласуху.

Бігає по лисині і шепоче: «Візьміть мого комарика завскладом. Не п'є, не скубе, не гребе... Трудяга, роботяга...»

Вухо тоді іде, чує, а не розбере — хто ж це у двоповерховій дачі веселенько гуде:

— Ой, що ж то за шум учинився,
Що комар та й на мусі оженився...

Гемонська, каверзлива комаха. Примхлива й вередлива. Модами вередує, перебирає. Усякі фасони чіпляє. Морських черепах назбирає й, де треба і де не треба, з шиком понатуляє. Затягнеться, засупониться...

Дурні цуцики, побачивши отаку цяцю, з переляку аж гавкають.

А в розмові — куди ваше діло: свята та божа...

— Боже, боже! — хвалиться. — Як я уболіваю, як я пацієнтів шаную, як я людство від пияцтва рятую. Прийде якийсь у буфет, я відразу по очах угадую: хоче ковтнути, хоче язиком гіркого лизонути. Хоче, аж труситься. Знаю — бажає, а все-таки питаю: вам солоденького чи гіркенького? Каже — сто п'ятдесят з причепом... Так хіба в мене душі немає? Наливаю і косо на безпутного позираю. Жалко ж!.. У графин ллю-наливаю, і п'ятдесят грамів не доливаю. Хай не впивається... Хай побереже свої печінки...

Іншому інша й мікстура... Натуральну мішаю з мінеральною. Від мінеральної, думаю, ніяка тебе саркома не вхопить. Смокчи миргородську, на здоров'ячко собі.

Ох, і лиха личина! Пищить, тремтить, страхітливо переживає, а все-таки нарзан у портвейн шпурляє. Рятує безпросвітніх...

Отож і кажемо — боріться з мухами! Не дозволяйте, щоб лукаві мухи залазили вам у вуха.

Ол. КОВІНЬКА.

Встановлено, що різнобічна діяльність членів і кандидатів в члени «Клубу губителів природи» відзначається нудною і шкідливою одноманітністю.

Засоби різні, а результат один. Повітря смердюче, вода каламутна, рибка догори черевом.

Спостережливий читач вже міг помітити, що губителі за своїм віком, соціальним станом, професією люди різні. Єдине, що їх поєднує, це варварська байдужість до рідної природи та злочинна пристрасть до знищення природних багатств.

Серед нових членів, сьогодні прийнятих до «Клубу губителів природи», найбільш оригінальний Буряк Михайло Микитович (фото ліворуч). Основна його професія — кваліфікований браконьєр, найвищого розряду. Крім того, Михайло Микитович за сумісництвом працює лісником Кушугульського лісництва (Запорізька область). Яких тільки причандалів немає у Буряка для браконьєрства! Конкурувати з ним може хіба що Волочай Яків Іванович (фото праворуч), мешканець міста Кременчука.

Яків Іванович приймається до членів клубу, як один з найактивніших кременчуцьких браконьєрів. Усі свої шкідницькі операції ці браконьєри чинять на території забороненої зони Кременчуцької греблі.

До дійсних членів «Клубу губителів природи» одностайно прийнято також директора Пирятинського овочесушарного заводу (на Полтавщині) Дмитра Архиповича Чернявського. (фото посередині). Він відзначився тим, що кожного дня викидає в річку Удай 300 кубометрів гнилих відходів. Люди затикають носи, риби, як істоти тендітні, спливають догори черевом, Дмитро Архипович заплющує на все те очі і ретельно сплачує штрафи (з заводської каси).

Мал. Л. КАПЛАНА.

— Потримайтесь ще трохи: тари немає.

ХЛІБ — СІЛЬ

Нічого не скажеш, смачний хліб випікають в м. Угнові, Забузького району, Львівської області. Глянеш — і хочеться покуштувати. А покуштуєш — апетит ще більше розпалюється...

Споживач не нахвалиться хлібом, а от люди, що його випікають, невдоволені.

— Солі багато, — кажуть вони, показуючи на відра, якими за 200 метрів по немощеній дорозі носять воду до пекарні... Перенесуть отак півтори тонни води, і на сорочках у них виступає сіль.

А кому потрібна ця сіль?

Хіба не можна полегшити людям працю?!..

Обладнали ж пекарню всіляким устаткуванням. Поставили ж електромішалку. То хіба так важко поставити ще й насос з електромотором і подавати воду по трубах?

— Воно, звичайно не важко, — відповідає на це голова Угнівського ССТ т. Панечко, — та якось, знаєте, руки до цього ще не дійшли.

Щось треба вдіяти цим рукам. Щось треба зробити, щоб вони не тільки за хліб, але й за холодну воду бралися.

Страшне перо не в гусака

(З ПРОТОКОЛІВ ТА СУДОВИХ ДОКУМЕНТІВ)

За наше спільне життя я прочитав їй стільки моралі, що вистачило б на підручник для одинадцятого класу. Навіть фізично намагався урезонити її і за це двічі попадав до міліції.

—

...Як були в гостях, вона мені вчинила конфлікт. Я з-за ввічливості до господарів просто виштовхнув її в коридор.

—

...І ось почались мої ходіння по муках: півтора року я слідкував за кожним її кроком.

—

...Я пропоную нашому справедливому суду дати 48 годин строку, хай моя розлюбезна дружина вибереться з міста. Таким чином звільниться квартира для тих, хто переживає житлову кризу. Мені та квартира не потрібна: у моєї нової дружини є власний дім і 16 яблунь.

—

Обіцяю: 1) громадського спокою не порушувати, 2) за рамки пристойності не виходити, 3) бути повноцінним членом суспільства, 4) спиртними напоями не зловживати, 5) пити тільки в загальноприйняті дні.

НАВІЩО ШАФІ НІЖКИ?

Не кожен знає, навіщо дзеркальній шафі ніжки.

А от деякі колгоспники Хмельницької області — знають.

— Ніжки зроблено на те, — запевняють вони, — щоб дзеркальна шафа ходила і сама собі шукала дзеркала.

Шістнадцять місяців тому купив собі таку дзеркальну шафу без дзеркала тракторист т. Кравчук з села Женишковець, Віньковецького району.

— Дзеркал нема, — сказали йому працівники прилавку, — їх з бази підвезуть окремо.

Окремо — так окремо...

Одвіз тракторист шафу додому, розвісив у ній одяг, а десь через тиждень заглянув до магазина.

— Нема дзеркала, — відповіли йому.

Через місяць він почув те саме.

Через півроку йому почало набридати ходити за дзеркалом. А вже через рік він почав писати скарги. Багато паперу списав, багато чорнила перевів, і лише через шістнадцять місяців одержав, нарешті, вичерпну відповідь на всі свої скарги.

«Дзеркало для шафи, яку купив т. Кравчук, — писав сам керуючий Хмельницьким облкоопбудторгом т. Рибак, — ми можемо відпустити з бази Облкоопбудторгу».

Як бачите, все просто і ясно: шафу купив, а за дзеркалом до неї збігай у м. Хмельницький, до т. Рибака. Це ж рукою подати, — якихось там п'ять-шість десятків кілометрів. Збігай — і одержиш не тільки дзеркало, але і роз'яснення: навіщо меблярі роблять дзеркальні шафи з ніжками.

МІНДОБРИВО
ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!
СКАРЖИМОСЯ

У кожного, як відомо, свій апетит, свої смаки. Один понюхає перцю та закашляється, а другий — проковтне цілий стрючок і хоч би тобі що. Якщо не віриш, то послухай...

Не так давно, у № 9 журналу, ти дав по стрючку перцю керівникам радгоспів «Войківський» та «Черняхівський» (Переяслав-Хмельницький район) за те, що вони довго не вивозили мінеральних добрив з станції Березань.

Так-от керівникам радгоспу «Войківський» попався міцненький стрючок, бо вони відразу ж взялися вивозити добрива. А керівникам радгоспу «Черняхівський», видать, попалася така собі перчинка — не дуже пекуча, бо ніякісінької тобі реакції — міндобрива радгоспу і досі горою на станції лежать.

Не пошкодуй, Перче, добрячого стрючка черняхівцям. Сподіваюсь, що після повторної порції вони забігають і коло своїх міндобрив.

М. КОРХ,
начальник станції Березань.
Південно-Західна залізниця.

Необхідно терміново вирішити питання, хто оглух: чи мешканці сіл Червона воля, Перелісянка та Прихід Кленовського, чи працівники обласного управління лісового господарства та обласного управління зв'язку. Об'єднаними зусиллями цих управлінь села радіофіковано, але репродуктори у хатах мовчать. У свою чергу, ми в ці управління транслюємо наші скарги, а управлінці мовчать, як рідні брати репродукторів.

Просимо тебе, Перче, ретранслюй нашу скаргу. Начальники управлінь, очевидно, настроїли свої радіоприймачі на твою хвилю!

ІВАНЧУК, ЛЕЩУК, ВАСИЛЬЧУК, робітники Городницького лісгоспзагу.
Житомирська область.

Мабуть, тобі цікаво буде дізнатися, що діти нашого села ходять дивитися кіно з ковдрами. Тільки не подумай, що у нас якісь особливі кліматичні умови! Відкинь також думку, що до нашого села перемістився полюс холоду!

Справа простіша: у клубі відсутні віконні штори. От і доводиться вікна ковдрами затуляти. Немає в клубі і бібліотеки. Вдень з вогнем не знайдеш ні газет, ні журналів. Одним словом — відпочинок! Повний і нічим не обмежений спокій!

Але думаємо, що твій, Перче, журнал таки почитаємо. Твердо обіцяємо, що влаштуємо колективну читку журналу і голові сільради і завідуючому відділом культури, людям теж напрочуд спокійним.

КОМСОМОЛЬЦІ СЕЛА КЛИМЕНТОВИЧІ.
Шепетівський район, Хмельницької області.

Якщо трапиться тобі побувати у Чернігові на риночку, купи собі за 30 карбованців вовняний килимок з красивим орнаментом. Він буде тобі дорогий не як пам'ять, а як речовий доказ того, що килимок той витканo з вовни, добутої на Чернігівській вовно-очисній фабриці.

Не подумай, Перче, що то крадена вовна. Що ні, то ні. Жінки-ткалі добувають її дуже простим способом — виловлюють граблями з води.

Знову ж таки, не думай, Перче, що в Чернігові вовна у будь-якій воді водиться.

Ні, та вода називається «виробничими відходами вовняно-очисної фабрики», у які керівники фабрики спокійнісінько народне добро за водою пускають.

К. ЧЕРНІГОВЕЦЬ.

Вікерет з перцем

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

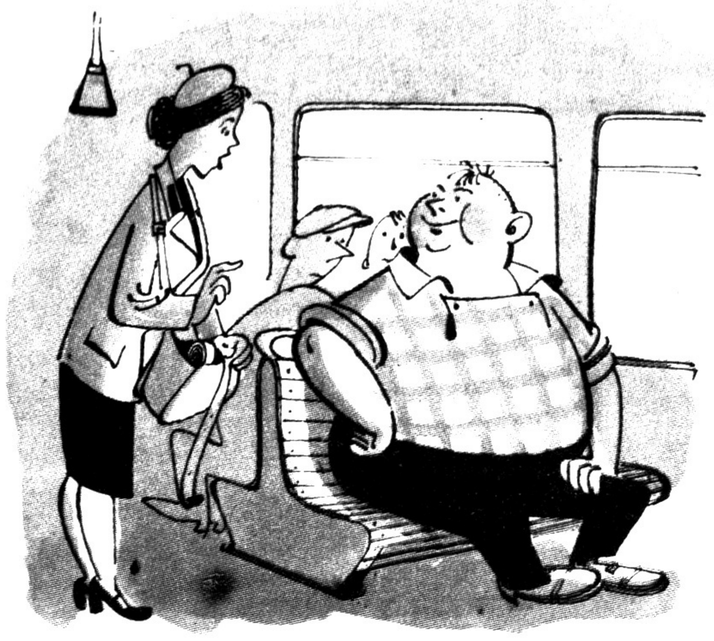

— Вам два квитки...

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

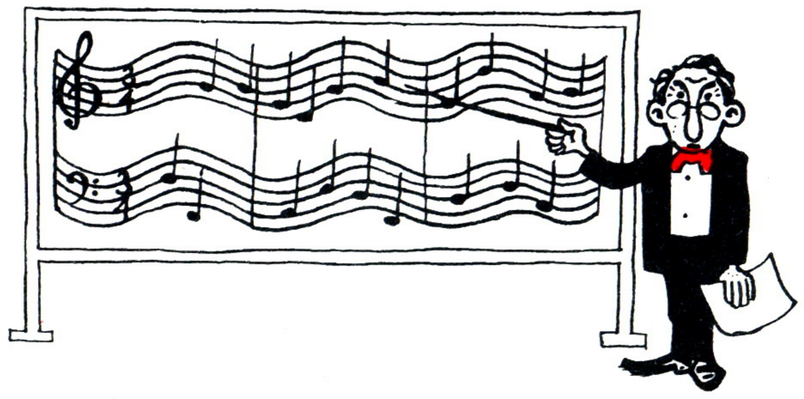

—А зараз вивчимо вальс «Дунайські хвилі»...

Мал. ЛУК'ЯНЦЯ (Чернігів)

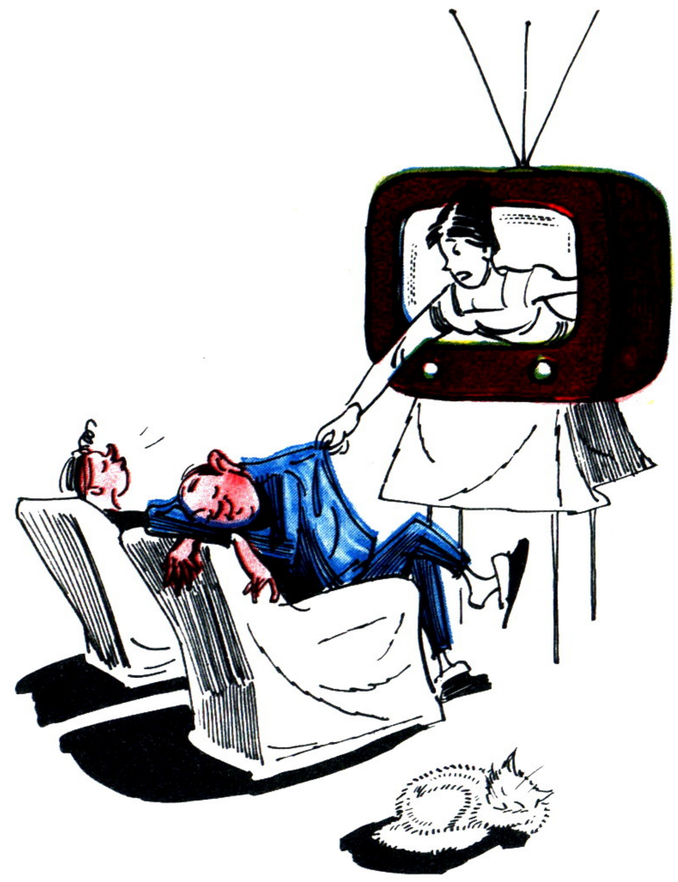

— Шановні телеглядачі, наші передачі закінчено.

ХОРОБРИЙ МИСЛИВЕЦЬ

Мал. ЛУК'ЯНЦЯ (Чернігів)

Мал. Л. БОЙКА

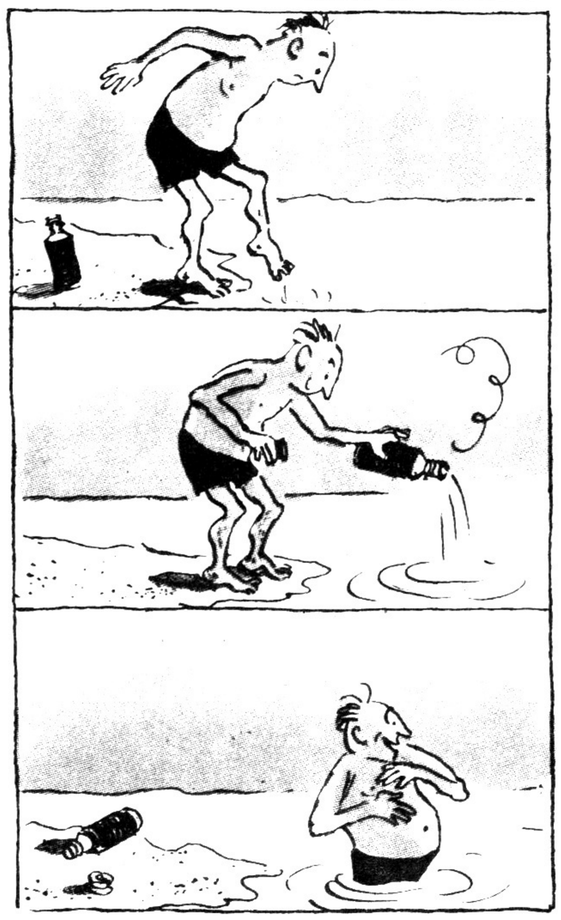

Без слів

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

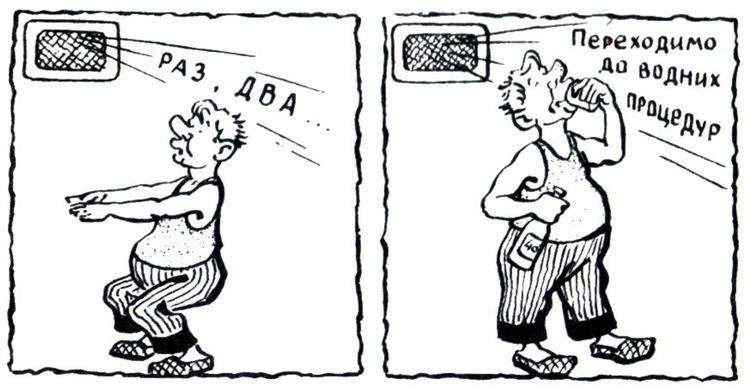

Ранкова зарядка

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, надрукованому в № 5 журналу, йшлося про те, що Ватутінський цегельний завод вивозить биту цеглу на звалище, тоді, як її можна використовувати для поліпшення місцевих грунтових доріг.

Заступник голови виконкому Черкаської облради т. Якунін повідомив редакцію, що облвиконком дав вказівку Звенигородському райвиконкомові й директорові цегельного заводу повернути биту цеглу на ремонт шляхів.

★ «Коротенька ода» — так звалася замітка, надрукована в № 6 журналу. У ній повідомлялося, що Іволжанський відгодівельний радгосп (Хотинський район) забруднив нечистотами чудесний став, який належить сусідньому спиртозаводові.

Як повідомили редакцію, факти, наведені в замітці, підтвердилися. За забруднення ставка, директора радгоспу Міщенка суворо попереджено.

★ У тому ж номері, в замітці «Чоботи з рукавами» писалося про те, що директор Ананьївського райпромкомбінату Самойлюк В. Г., працівник райкому партії Попенко Л. Д. та голова побутової артілі «Нове життя» Кайгородов П. М. при об'єднанні цієї артілі з райпромкомбінатом забрали по мінімальній ціні увесь хром, відпущений для взуттєвої майстерні, і пошили собі з нього шкіряні пальта.

Завідуючий промисловим відділом Одеського обкому партії т. Комлєв повідомив редакцію, що виступ Перця було обговорено на бюро Ананьївського райкому партії, яке засудило вчинок Кайгородова, Попенка та Самойлюка і суворо попередило їх.

★ Про зволікання відбудови Вовчанської мебльової фабрики розповідалося в № 9 Перця (Замітка «До фейлетону не дійде»...).

Управління мебльової, деревообробної та паперової промисловості Харківського раднаргоспу повідомило редакцію, що воно вжило заходів до закінчення будівництва фабрики. Її буде здано в експлуатацію у 1962 році.

★ У фейлетоні «А що, коли б з власної?!» (№ 10 журналу) Перець критикував, зокрема, Миронівський цукрозавод, який забруднює неочищеними виробничими відходами річку Росаву та навколишні колгоспні ставки.

З управління цукрової промисловості Київського раднаргоспу повідомили редакцію, що на директора Миронівського заводу санінспекцією накладено штраф. Щоб запобігти подібним явищам, у цьому році тут та інших цукрозаводах проводиться ремонт очисних споруд.

★ «Нові будинки і старі картинки» — під такою назвою у № 12 журналу було вміщено фейлетон про те, що будівельні організації Харківського раднаргоспу здають нові житлові будинки з численними недоробками.

Після виступу Перця, Управління будівництва Харківського раднаргоспу дало вказівку встановити ванни у житлових будинках, зданих в експлуатацію в 1960 році. Закінчено монтаж сантехвузлів у тих будинках, де їх не було.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (460) (на украинском языке). Підписано до друку 19.VIII, 1961 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17330. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 5156. Тираж 300 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Генерали бундесверу й уряд Західної Німеччини вимагають передачі в їх руки усіх видів ядерної зброї.

(З газет).

— Дядьку, дайте покурить!..